

Kapitel 3: Særlige Bestemmelser i de øvrige Farvande, Kapitel 4: Kontrollen, og Kapitel 5: Paatale og Straf. De Ting, som er omtalte af de ærede foregaaende Talere, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, men blot pege paa, at der i § 14 er gjort en hensigtsmæssig Ændring. Det er angaaende Forbud mod Ilandbringelse og Handel med Undermaalsfisk. Forholdet har været det, at den Mand, i hvis Kasse der fandtes en Undermaalsfisk, f. Eks. en Fiskehandler her i København, blev ulykkelig, naar Kassen blev hældt ud, og der saa blev fundet en Undermaalsfisk blandt de andre, større Fisk; han blev da straffet uden Naade og Barmhjertighed, men ikke den Mand, der havde lagt Fisken i Kassen. Selvfølgelig var vedkommende Fiskehandler fuldstændig uvidende om, at der fandtes en Undermaalsfisk skjult; men skønt han var ganske uskyldig i det paa sigtede Forhold, maatte han Gang efter Gang møde i Københavns Politiret. Der var nogle Fiskehandlere, som havde lagt Mærke til, at det særlig var nogle af dem, der var uheldige; jeg skal ikke sige, om det var med Rette eller med Urette; der blev nemlig ikke visiteret lige stærkt alle Steder; hos dem, der blev underkastet megen Visitation, fandtes der ogsaa af og til Undermaalsfisk — og det betød en Dag til i den offentlige Politiret. Efter Forslaget kan Modtageren af en saadan Sending med Undermaalsfisk eller Undermaalskrebsdyr fri sig for Ansvar, naar han umiddelbart efter Modtagelsen gør Anmeldelse derom til Tilsynet. Det er godt og retfærdigt, saa kan man finde den rigtige Mand, hvis man da gider gøre sig den Ulejlighed for en Smule Rødspættes Skyld, og saa kan man straffe den skyldige og lade den uskyldige i Fred.

Vi maa alle, det vil sige alle, der hylde de samme Anskuelse angaaende den frie Fiskers Ret til at bruge Havets Fiskerigdomme, være glade for den Bestemmelse, som nu findes i § 19, at Brugen af de Staten tilhørende Bundgarnsstader eller Sildevaaddrætsteder saavel i Limfjorden som andetsteds vil ved de bestaaende Forpagningers Udløb være at frigive, Udlejning eller Bortforpagtning maa da fremtidig ikke finde Sted.

Der er blevet talt om Reguleringen

af skadeligt Vands Afløb til Saltvandsdistrikter og om, at dette kunde være Genstand for en speciel Lovgivning. Ja, Forholdene kan være af saa forskellig og indviklet Natur, at Spørgsmaalet nok kunde trænge til en alsidig Drøftelse og en meget indgaaende Behandling, og jeg skal ikke sige noget imod, at der fandt en særlig Lovgivning Sted derom. Men allerede nu, da man kan bringe Spørgsmaalet for en Landvæsenskommission, synes jeg, vi er paa den rigtige Vej, idet en saadan Landvæsenskommission vil kunne afveje de forskellige Hensyn, der bliver at tage. Thi det er selvfølgelig ikke gjort med, at jeg paaviser, at en Fabrik slipper skadeligt Vand ud i Saltvandet, og at en Mands Fisk er død i hans Hyttefad; der maa tillige tages Hensyn til den Brug, Fabrikken har af Kloakken, til de store Omkostninger, det vil medføre at omlægge den, om den kan omlægges, eller om ikke Hyttefadet kunde flyttes. Dette: De maa ikke lade skadeligt Vand løbe ud, bliver ikke saadan at afgøre efter Streg og Lineal.

At Valgretsalderen er nedsat for Fiskerne, er der talt gode og tilfredse Ord om, og dem vil jeg ogsaa istemme. Et Emne, som ikke nærmere er berørt her, er den Sum, som skal bruges til Sættefisk. Dertil skal hvert Aar bruges indtil 30,000 Kr., og deraf skal Fisk for indtil 20,000 Kr. sættes i Limfjorden; Resten er til fri Disposition og kan anvendes saavel til Fersk- som til Saltvand. Der er andre Tilfælde, hvor der er bragt Enhed mellem Ferskvands- og Saltvandsfiskerilovene; det gælder med Hensyn til Maalbestemmelser og Fredningsbestemmelser for de Fisk, som lever i baade Fersk- og Saltvand og med Hensyn til Bestemmelser om Fredning af Udløbet af Ferskvandsaaer, ligesom der ogsaa angaaende Kontrollen er bragt Harmoni til Veje, idet det alt sammen er lagt ind under Fiskeridirektionen. Om Vedtægten skal jeg ikke udtale mig, den er der talt om. Vedtægten fastsættes af et Udvalg, bestaaende af Fiskeridirektøren som Formand og 4 Mand, der er udvalgte af de unge og de gamle Fiskere. Vedtægter, der er blevet bekræftet af Ministeren, kan ikke forandres eller ophæves i fem Aar fra deres Ikrafttræden; man er altsaa nogenlunde beskyttet imod alt for vaklende For-